

கூடியாட்டம் - கேரளாவின் பண்டைய நாடகக் கலை வடிவம்

Koodiyattam: An Ancient Performing Art of Kerala

முனைவர் காமராஜ் எஸ்.,

இளநிலை வள அலுவலர், எல்.டி.சி.ஐ.எல்., இந்திய மொழிகளின் மத்திய நிறுவனம், மைசூரு.

மின்னஞ்சல்: kamarajmunnar@gmail.com

Dr.Kamaraj S,

Junior Resource Person, LDCIL, Central Institute of Indian Languages, Mysore

Email: kamarajmunnar@gmail.com

Abstract:

For over 2,000 years, Koodiyattam has survived as the oldest living form of Sanskrit drama, evolving into a pan-Indian dramatic tradition. While local interest has waned, international recognition and funding have revived its practice. With continued support from the Kerala government, Sangeet Natak Akademi, UNESCO, and Japan's Funds-in-Trust, Koodiyattam is regaining prominence. If challenges of accessibility and popularization are addressed, its future will remain bright as a flourishing component of India's intangible cultural heritage. Koodiyattam, having survived for over two millennia on its aesthetic merit, remains the longest-sustained form of Sanskrit theatre. It has now transformed into a pan-Indian dramatic tradition. International interest now outweighs local interest, with funding provided by the Kerala Ministry of Culture, SNA, UNESCO, and Japan's Funds-in-Trust. If current hurdles are cleared, Koodiyattam's future appears bright, and it will continue to flourish as India's intangible cultural heritage.

Keywords: Koodiyattam, cultural heritage, Kerala, Koothu, Challenges.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

அறிமுகம்

கூடியாட்டம் என்பது கேரளாவின் பழமையான நாடகக் கலை வடிவமாகும். இது நடனம் மற்றும் நடிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் உருவானதாகக் கருதப்படுகிறது. கேரளாவில் பாரம்பரியமாக நிகழ்த்தப்படும் கூடியாட்டம், சுமார் 2,000 ஆண்டுகள் பழமையான சமஸ்கிருத நாடக வடிவமாகும். மலையாளத்தில் "சேர்ந்து நடித்தல்" என்று பொருள்படும் இது, யுனெஸ்கோவால் "வாய்மொழி மற்றும் அருவமான மனிதப் பாரம்பரியத்தின் தலைசிறந்த படைப்பு" என்று அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது பண்டைய சமஸ்கிருத நாடகத்தின் இன்று எஞ்சியிருக்கும் ஒரே வடிவம். இந்தியாவின் தெற்கு மாநிலமான கேரளாவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட கூடியாட்டம் உலகின் மிகப் பழமையான வாழும் நாடக மரபுகளில் ஒன்றாகும். யுனெஸ்கோவால் "வாய்மொழி மற்றும் அருவமான மனிதப் பாரம்பரியத்தின் தலைசிறந்த படைப்பு" என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்தக் கலை, நடனம், நாடகம் மற்றும் இசையின் மயக்கும் கலவையாகும். இது ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு, தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டு வருகிறது. மற்ற நாடுகளைப் போலவே இந்தியாவிலும், உலகமயமாக்கல் மற்றும் நெறிமுறையற்ற நுகர்வுக் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றின் தாக்கத்தால் பல விலைமதிப்பற்ற கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்கள்

அழிந்து வருகின்றன. கேரளாவின் செவ்வியல் கலையான கூடியாட்டம் இந்தியாவில் அழிந்து வரும் மற்றும் அற்றுப்போகும் நிலையில் உள்ள அருவமானப் பாரம்பரியக் (Intangible Heritage) கலை வடிவங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. கூடியாட்டம் என்பது இந்தியாவின் கலை மற்றும் கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தின் நீடித்திருக்கின்ற மரபுக்கு ஒரு சான்றாக உள்ளது. அதன் துடிப்பான நடிப்புகள், நுணுக்கமான அசைவுகள் மற்றும் காலத்தால் அழியாத கதைகள் மூலம் பார்வையாளர்களைக் கவர்ந்து, இந்தக் கலை மரபு, கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் இணைத்து, எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கான பாரம்பரியத்தை உறுதி செய்கிறது. இந்திய மாநிலமான கேரளாவிலிருந்து வந்த ஒரு பாரம்பரிய நிகழ்த்துக் கலையான கூடியாட்டம், ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுகள் பழமையானது.

குறிப்புச் சொற்கள்: கூடியாட்டம், கலாச்சாரப் பாரம்பரியம், கேரளா

நோக்கங்கள்

கூடியாட்டம் என்ற நிகழ்த்துக் கலையையும், கேரளத்தின் கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தையும் பற்றிய ஒரு மேலோட்டப் பார்வையை வழங்குதல். சமூகத்தில் அதன் தற்போதைய நிலையை ஆய்வு செய்தல். இரண்டாம் நிலைத் தகவல்களின் அடிப்படையில் இந்தக் கலையின் எதிர்கால வாய்ப்புகளை ஆராய்வதுடன், அதன் நிலைத்தன்மைக்கான சாத்தியக்கூறுகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பது. இந்த ஆய்வின் முடிவில், கூடியாட்டத்தை புத்துயிர் அளிப்பதற்கும் மற்றும் ஜனநீட்சிபிடிப்பில் பிரபலப்படுத்துவதற்கும் (popularization) தேவையான கொள்கைகள் மற்றும் பரிந்துரைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுப்பை ஆசிரியர் முன்மொழிவார்.

இந்திய நடனம் மற்றும் நாடக மரபு

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் இந்தக் கலை வடிவங்களுக்கு ஒரு நம்பகமான மூலநூல் ஆகும். பாசகன், காளிதாசன், சூத்ரகர், ஸ்ரீஹர்ஷன் போன்ற அறிஞர்களின் பங்களிப்புகளால், கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை இந்தியாவில் சமஸ்கிருத நாடகத்தின் 'பொற்காலமாக' கருதப்பட்டது. அதன் பிறகு, பிராந்திய மொழிகளின் வளர்ச்சியால், சமஸ்கிருத நாடகக் கலையின் போக்கு குறையத் தொடங்கியது.

கேரளத்தின் மரபு

பிற பகுதிகளில் ஏற்பட்ட நாடக வளர்ச்சிகள் கேரளத்தின் கலை வடிவங்களைப் பாதிக்கவில்லை. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட சமஸ்கிருத நாடகமான 'மத்தவிலாசம்' (பேச்சு வழக்கில் 'கூத்து' என்று கருதப்படுகிறது) தென்னிந்தியாவில் இத்தகைய நாடகங்களில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. கேரளத்தில் இயற்றப்பட்ட முதல் நாடகங்கள்: 'ஆச்சார்யசூடாமணி', 'நீலகண்டகவியின் கல்யாணசௌகந்திகா'. 11ஆம் நூற்றாண்டில், குலசேகரவர்ம பெருமாள் 'சுபத்ராநஞ்சயம்' மற்றும் 'தபதீசம்வரணம்' ஆகிய இரண்டு நாடகங்களை இயற்றினார். இவர் நாடகத்தின் நுணுக்கங்களை உணர்ந்து, நடிப்புக்கான விளக்க நூலையும் ('வ்யங்கிய வ்யாக்யா') உருவாக்கினார். இதே காலத்தில்,

தோலன் என்ற கவிஞர், நாடக உரையாடல்களில் புத்திசாலித்தனமான மற்றும் கிண்டலான கருத்துகளைச் சேர்த்து மாற்றியமைத்தார்.

சாக்கியார் கூத்து மற்றும் கூடியாட்டம்

சாக்கியர்கள் என்ற சமூகத்தினர் 'கூத்து' நிகழ்த்தினர். இவர்கள் ஆண்களாகவும், இவர்களின் பெண்கள் 'நாங்கியார்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். 'சிலப்பதிகாரம்' என்ற தமிழ்க் காவியத்தில் கூட 'கூத்தச்சக்கையன்' (பரவூர் சாக்கியார்) ஆடிய சிவ-பார்வதி நடனம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கூத்து கலை வடிவம் 'ஆச்சார்யசூடாமணி' போன்ற நாடகங்களால் நிலைபெற்றது. சாக்கியார் கூத்து என்பது இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது: நாடக நடிப்பு மற்றும் கதை சொல்லல். கூடியாட்டம் என்பது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கதாபாத்திரங்கள் மேடையில் தோன்றும் நாடகங்களை குறிக்கிறது. சாக்கியார் கூத்து என்பது ஒரே ஒரு கதாபாத்திரத்தை கொண்டதாகவும், நகைச்சுவை மற்றும் கேலி கிண்டல்களுடன் கதையை விவரிப்பதாகவும் இருக்கும். கதைசொல்லியின் கூற்றுகளில், சமகாலத்திய நிகழ்வுகளைச் சேர்த்து, பார்வையாளர்களை ஈர்ப்பார். கூடியாட்டம் யுனெஸ்கோவால் பாரம்பரிய கலை வடிவமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கூடியாட்டத்தின் அமைப்பு

கதாபாத்திரங்கள்: பொதுவாக ஆண் மற்றும் பெண் கதாபாத்திரங்கள் மேடையில் தோன்றுவார்கள். பெண் பாத்திரங்களை நாங்கியார்கள் (பெண்கள்) ஏற்று நடிப்பார்கள். (ஆனால், கொடூரமான/தீய பெண் பாத்திரங்களை ஆண் நடிகர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதுண்டு). இசை: நாங்கியார்கள் பாடுவதுடன், சிறிய கைத்தாளங்களையும் இசைப்பார்கள். 'மிழாவு' (பெரிய செப்புக் குடம் போன்ற கருவி), இடக்கை (சிறிய தோல் கருவி), சங்கு, குழல் (புல்லாங்குழல்) ஆகியவை பயன்படுத்தப்படும் கருவிகள். மிழாவு தான் முக்கிய இசைக்கருவி; இதை நம்பியார் சமூகத்தினர் கைகளால் வாசிப்பார்கள். அலங்காரம் மற்றும் உடை: கதகளியைப் போலவே, முக ஒப்பனை, உடைகள், ஆபரணங்கள் மற்றும் தலை அலங்காரம் ஆகியவை பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபடும். நடிப்பு: நடிகர்கள் நாக்கு (பேசுதல்/பாடுதல்), கண், புருவம், முகம், கை, விரல்கள், கால்கள் மற்றும் முழு உடலையும் நடிப்பில் பயன்படுத்துவார்கள். விதுஷ்கன்: கோமாளி (விதுஷ்கன்) அடிக்கடி நாடகத்தின் நடுவில் தோன்றி, கதையின் முன்னேற்றத்தை சுவாரஸ்யமாக்குகிறார். இவர் தன் நகைச்சுவைப் பேச்சுகள் மூலம் பார்வையாளர்களை ஈர்ப்பார்.

கூத்தம்பலம்

கூடியாட்டம் பொதுவாக 'கூத்தம்பலம்' என்று அழைக்கப்படும் பிரத்தியேகமான நாடக அரங்குகளில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. பல பெரிய கோவில்களில் இவை இருந்தன, இன்றும் திருச்சூர் வடக்கும்நாதன் கோவில் போன்ற சில கோவில்களில் உள்ளன. இதன் கட்டிடக்கலை, பரத முனிவரின் நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி, செவ்வகம், சதுரம் மற்றும் முக்கோணம் என மூன்று வடிவங்களில் கட்டப்படலாம். மேடையின் முன் உள்ள பகுதி பார்வையாளர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கூடியாட்டத்தில் பிரபலமான சமஸ்கிருத நாடகங்களில் ஒன்று 'பகவதஜ்ஜுகம்'

(துறவியும் விலைமகளும்). இது 7 ஆம் நூற்றாண்டில் போதாயனரால் எழுதப்பட்ட நகைச்சுவை மற்றும் கேலிக் கதையாகும். இது 'பரகாயப் பிரவேசம்' (ஓர் ஆத்மா மற்றொரு உடலுக்குள் நுழைதல்) மற்றும் அதன் விளைவுகளைப் பற்றியது. துறவி ஒருவர் ஒரு விலைமகளின் உடலுக்குள் நுழைந்து விடுகிறார், அதே நேரத்தில் விலைமகளின் ஆத்மா துறவியின் உடலுக்குள் நுழைகிறது. இதனால் ஏற்படும் குழப்பங்கள் நகைச்சுவையாக மேடையில் காட்டப்படுகின்றன. இறுதியில், யமதூதனால் ஆத்மாக்கள் மீண்டும் அவரவர் உடலுக்குள் அனுப்பப்பட்டு சிக்கல் தீர்க்கப்படுகிறது.

அழகியல் மற்றும் உடல் (Aesthetics and the Body):

கூடியாட்டத்தின் அழகியல் கொள்கைகள், பண்டைய சமஸ்கிருத கவிதைகளின் இரசா கோட்பாடுகளில் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளன. இதில், பாவனைகளை (முத்திரைகள்/கைகளால் அசைவுகள்), அங்க அசைவுகள் (அங்கிகாபினயம்/விரிவான சைகைகள்) மற்றும் முகபாவனைகள் (நேத்ராபினயம்/கண் வெளிப்பாடுகள்) ஆகியவை மிகுந்த பாங்குடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கலைஞரின் உடல், கடுமையான பயிற்சி மூலம் கதைசொல்லலுக்கு ஏற்றவாறு 'பட்டை தீட்டப்பட்டு, முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.' புகழ்பெற்ற கூடியாட்டக் கலைஞர் அம்மான்னூர் மாதவ சாக்கியர், 'பலிவதம் கூடியாட்டம்' நாடகத்தில், ஒரு கதாபாத்திரத்தின் மரணக் காட்சியைப் பல்வேறு வகையான சுவாசங்களைக் (ஸ்வாசங்கள்) கையாண்டு, பதினைந்து நிமிடங்கள் வரை நிகழ்த்தியது, இதன் உச்சபட்ச கலை மற்றும் அழகியல் திறனுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

சடங்கு மற்றும் பாரம்பரிய சூழல் (Ritual and Traditional Context)

கூடியாட்டத்தின் தோற்றம் 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. இது ஒரு காலத்தில் அரசவைகளில் மதச்சார்பற்ற கலையாக நிகழ்த்தப்பட்டு, பின்னர் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் கோவிலைச் சார்ந்த கலை வடிவமாக மாறியது. பாரம்பரியமாக, இது கேரளாவின் கோவில்களில் உள்ள கூத்தம்பலம் எனப்படும் புனிதமான நாடக அரங்குகளில், கடவுளுக்கு ஒரு காணிக்கையாக (சாஷுயஜ்ஞா - காட்சிப் பலி) நிகழ்த்தப்பட்டது. நிகழ்ச்சிக்கு முந்தைய சடங்குகள் (பூர்வரங்கா) மற்றும் கருவறைக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்திருப்பது போன்ற சடங்குகள், இந்தக் கலையை சடங்கு சார்ந்த நிகழ்வாக (Ritualistic Event) அடையாளப்படுத்துகின்றன. இருப்பினும், சடங்குகளுக்கு அதீத முக்கியத்துவம் அளிப்பது, இதன் தனித்துவமான நடிப்பு அம்சங்களை மறைத்துவிடும் என்று சில விமர்சகர்கள் (நாராயண் முண்டோலி போன்றோர்) வாதிடுகின்றனர்.

சாதி மற்றும் சமூக மாற்றம் (Caste and Social Change):

பாரம்பரியமாக, கூடியாட்டம் என்பது அம்பலவாசி எனப்படும் குறிப்பிட்ட கோவில் சார்ந்த சாதிகளின் - சாக்கியர்கள் (நடிகர்கள்), நம்பியார் (மிழாவு வாசிப்பவர்கள்) மற்றும் நாங்கியார்கள் (பெண் நடிகர்கள்/பாடகர்கள்) - குலத்தொழில் (பரம்பரை கடமை) ஆக இருந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை, சாக்கியர்கள் இந்தக் கலையின் 'உரிமையாளர்கள்' என்று கருதினர், இதனால் இதன் சமூக அடையாளம் சாதியுடன் ஆழமாகப் பிணைந்திருந்தது. நவீனத்துவம் மற்றும் ஜனநாயகமயமாக்கல்

சவால்கள் (Challenges of Modernity and Democratization): குறைந்து வந்த அரசு ஆதரவு மற்றும் சாதி சமத்துவத்திற்கான சமூக இயக்கங்கள் ஆகியவை கூடியாட்டத்தின் உலகத்தை மாற்றின. பைங்குளம் இராம சாக்கியர் போன்றவர்கள் 1949 இல் இந்தக் கலையை கோவிலுக்கு வெளியே கொண்டு சென்று, அதன் கோவில்-அடிப்படையிலான மரபு (Temple-based tradition) என்ற பிணைப்பிலிருந்து விடுவித்தனர். 1965 இல் கேரள கலாமண்டலத்தில் கூடியாட்டத்திற்கான துறை தொடங்கப்பட்டபோது, சாக்கியர் அல்லாத மாணவர்களுக்கும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இன்று, சாதி அடையாளம் (குடும்பப் பெயர்) குறைந்து, நிறுவனங்களுடன் (உதாரணமாக: மார்கி பிரியா, கலாமண்டலம் இராஜீவ்) இணைந்த தொழில்முறை அடையாளம் (Professionalized Identity) முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. புதிய ஆதரவு மற்றும் சர்வதேச அங்கீகாரம் (New Patronage and International Recognition): சமகாலத்தில், கோவில்-அடிப்படையிலான நிலப்பிரபுத்துவ ஆதரவு அமைப்புக்கள் சரிந்த பிறகு, மாநில ஆதரவு (State Patronage) மற்றும் சங்கீத நாடக அகாடமி போன்ற தேசிய அமைப்புகளின் ஆதரவு கிடைத்தது. 2001 ஆம் ஆண்டில், கூடியாட்டம் யுனெஸ்கோவின் 'வாய்மொழி மற்றும் அருவமான மனிதப் பாரம்பரியத்தின் தலைசிறந்த படைப்பு' (UNESCO Masterpiece of the Oral and Intangible Heritage of Humanity) என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்த அங்கீகாரம் கூடியாட்டத்தை ஒரு தேசிய மற்றும் பன்னாட்டுத் தளத்திற்குக் கொண்டு சென்றது, அதன் மூலம் இது 'தொலைந்த காலத்தின் நினைவுச்சின்னம்' அல்ல, மாறாக நவீனத்துவத்தின் சவால்களுக்கு ஏற்றவாறு தொடர்ந்து உருவாகிவரும் வாழும், ஆற்றல் மிக்க கலாச்சார பாரம்பரியம் (Living, Dynamic Cultural Tradition) என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

கூடியாட்டம்: தொன்மை மற்றும் வரலாறு

கூடியாட்டம் என்பது மலையாள மொழியில் "சேர்ந்து நடித்தல்" என்று பொருள்படும். இது பண்டைய சமஸ்கிருத நாடகத்தின் நடிப்பை, கேரளாவின் பாரம்பரிய கூத்து கலையின் கூறுகளுடன் இணைத்து உருவான கலை வடிவமாகும். தனித்துவமான அம்சம்: பண்டைய சமஸ்கிருத நாடகத்தின் நாடகக் கூறுகளைப் பயன்படுத்தும் இன்று எஞ்சியுள்ள ஒரே கலை வடிவம் கூடியாட்டம் மட்டுமே. கேரளாவில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் பழமையான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. கூடியாட்டமும், சாக்கியார் கூத்தும் பண்டைய கூத்து என்ற கலை வடிவத்திலிருந்து தோன்றியவை. இவை இரண்டும் பண்டைய இந்தியாவில், குறிப்பாக கேரளாவில், நாடகமயமாக்கப்பட்ட நடன வழிபாட்டுச் சேவைகளாகக் கோவில்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. கூத்து பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்திலும் பிற்காலத்திய பல்லவர், பாண்டியர், சேரர், சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. தஞ்சாவூர், திருவிடைமருதூர், வேதாரண்யம், திருவாரூர் மற்றும் ஓமம்புலியூர் ஆகிய கோவில்களில் கூத்து தொடர்பான கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கலைகள் தேவார, பிரபந்தப் பாடல்கள் பாடுவதுடன் வழிபாட்டுச் சேவைகளின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகக் கருதப்பட்டன.

நிகழ்த்தப்படும் நாடகங்கள்

குலசேகர வர்மாவின் 'சுபத்ராதனஞ்சயம்' மற்றும் 'தபதீசம்வரணம்' ஆகிய நாடகங்களைத் தவிர, கூடியாட்டத்தில் பாரம்பரியமாக நிகழ்த்தப்படும் பிற முக்கியமான நாடகங்கள்: சக்திபத்ரரின்

(Śaktibhadra) 'ஆச்சார்யசூடாமணி' (Ascaryacudamani) நீலகண்டரின் 'கல்யாணசௌகந்திகா' (Kalyanasaugandhika) போதாயனரின் 'பகவதஜ்ஜுகம்' (Bhagavadajjuka) ஹர்ஷரின் 'நாகாநந்தா' (Nagananda) பாசகரால் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பல நாடகங்கள், அவற்றில் 'அபிஷேகம்' (Abhiseka) மற்றும் 'பிரதிமா' (Pratima) ஆகியவை அடங்கும்.

வரலாற்றுத் தொன்மையும் பரவலும்

கூத்து மரபிலிருந்து தோற்றம்: கூடியாட்டமும் சாக்கியார் கூத்தும் பண்டைய கூத்து என்ற நடன வழிபாட்டுச் சேவைகளிலிருந்து தோன்றியவை. ஆரியம் (Aariyam): இவை அனைத்தும் பண்டைய தமிழ்நாடும் கேரளமும் அடங்கிய தமிழகத்தில் கோவில்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. சமஸ்கிருத நாடகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்த நாடகமயமாக்கப்பட்ட நடன வழிபாட்டுச் சேவைகள் 'ஆரியம்' என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுகள்: கூத்து பற்றிய குறிப்புகள் பண்டைய சங்க இலக்கியத்திலும், பிற்காலத்திய பல்லவர், சேரர், சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றன. கோவில் சான்றுகள்: தஞ்சாவூர், திருவிடைமருதூர், வேதாரண்யம், திருவாரூர் மற்றும் ஓமம்புலியூர் ஆகிய கோவில்களில் கூடியாட்டம் மற்றும் சாக்கியார் கூத்து தொடர்பான கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவை தேவாரம் மற்றும் பிரபந்தப் பாடல்கள் பாடுவதுடன் வழிபாட்டின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகக் கருதப்பட்டன. பிற நாடுகளில் சான்று: பல்லவர் மற்றும் சோழர் காலத்தில், பர்மாவில் (மியான்மர்) உள்ள ஒரு பண்டைய சிவன் கோவிலின் வாசலில் கிடைத்த ஒரு உடைந்த கல்வெட்டில் கூட இந்தச் சேவைகளைப் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. நாடக ஆசிரியர்கள்: பல மன்னர்கள் மற்றும் பிற தொழில்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தக் கோவிலின் கலைச் சேவைகளுக்காகப் பல நாடகங்களை இயற்றியுள்ளனர். பல்லவ மன்னன் இராஜசிம்மன் தமிழில் 'கைலாசோத்தாரணம்' என்ற நாடகத்தை இயற்றினார்.

கூடியாட்டத்தில் சீர்திருத்தம்

குலசேகர வர்மா சேரமான் பெருமாள்: தமிழ்ச் சேர வம்சத்தைச் சேர்ந்த குலசேகர வர்மா, கூடியாட்டத்தில் முக்கியமான சீர்திருத்தங்களைச் செய்ததாக நம்பப்படுகிறது: விதுஷகனுக்கு (கோமாளிக்கு) உள்ளூர் மொழியை (மலையாளம்) அறிமுகப்படுத்தினார். நாடகத்தை நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட பகுதிகளாகப் பிரித்து அமைத்தார். இவர் தாமே 'சுபத்ராணம்' மற்றும் 'தபதீசம்வரணம்' என்ற இரண்டு நாடகங்களை இயற்றி, தோலன் என்ற பிராமண நண்பரின் உதவியுடன் அவற்றை மேடையேற்றினார்.

வரலாற்று வேர்கள் (Historical Roots)

கூடியாட்டம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டைச் சுற்றிய பண்டைய சமஸ்கிருத நாடக மரபான 'குடியாட்டம்'-இல் வேருன்றியுள்ளது. வளர்ச்சி: முதலில் கோவிலின் எல்லைகளுக்குள் நிகழ்த்தப்பட்ட இது, பின்னர் நாடகம் மற்றும் நடனக் கூறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து கூடியாட்டம் எனப் பரிணாமம் அடைந்தது. இது கேரளக் கோவில்களுடன் நெருக்கமாகத் தொடர்புடையது; அங்கு இது பெரும்பாலும் கோவில் திருவிழாக்களின்போது ஒரு பக்தி வடிவமாக நிகழ்த்தப்பட்டது.

தனித்துவமான அம்சங்கள் (Distinctive Features)

கூடியாட்டம் கலையில் நன்கு பயிற்சி பெற்ற நடிகர்கள், பாரம்பரியமாக ஆண்கள் ஆன சாக்கியர்கள் (ஆண் பாத்திரங்களில் நடிப்பவர்கள்) மற்றும் பாரம்பரியமாகப் பெண்கள் ஆன நாங்கியர்கள் (பெண் பாத்திரங்களில் நடிப்பவர்கள்) ஆகியோர் அடங்குவர். இந்தக் பால் சார்ந்த பாத்திரப் பிரிவு (Gender-specific division) நெடுங்காலமாக உள்ள ஒரு மரபாகும். கூடியாட்டம் நடிப்பின் தனிச்சிறப்பு, நுணுக்கமான கை சைகைகளான முத்திரைகள் (Mudras), மற்றும் வெளிப்படையான முக அசைவுகளான அபிநயம் (Abhinaya) ஆகும். நடிகர்கள் இந்தக் கூறுகளைக் கொண்டு உணர்ச்சிகள், கதைகள் மற்றும் கதாபாத்திரங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இது பொதுவாக காளிதாசர் போன்ற பண்டைய இந்திய நாடக ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட செவ்வியல் சமஸ்கிருத நூல்களிலிருந்து கதைகளை எடுக்கிறது. நடிகர்கள் பண்டைய சமஸ்கிருத மொழியின் ஒரு வடிவத்தில் நடித்து, இந்த மரபின் மொழியியல் மற்றும் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாக்கின்றனர். கூடியாட்டம் உடைகள் அலங்காரமாகவும் விரிவாகவும், பாரம்பரிய ஆடைகளுடன் சிக்கலான நகைகள் மற்றும் அணிகலன்களுடன் இருக்கும்.

கலாச்சார முக்கியத்துவம் (Cultural Significance)

கூடியாட்டம் ஆழமான மத வேர்களைக் கொண்டுள்ளது. இது கோவில்களில் நிகழ்த்தப்பட்டு, சமயச் சடங்குகளின்போது தெய்வங்களுக்கு ஒரு புனிதப் படைவலாகக் கருதப்படுகிறது. பாரம்பரியப் பாதுகாப்பு: தலைமுறைகள் மூலம் கடத்தப்படும் ஒரு வாழும் மரபாக, கூடியாட்டம் இந்தியாவின் கலாச்சார மற்றும் கலைப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. குருமார்கள் (ஆசிரியர்கள்) மூலம் சீடர்களுக்கு அறிவைக் கடத்துவது இந்தக் கலையின் தொடர்ச்சியை உறுதி செய்கிறது. உலகளாவிய அங்கீகாரம்: 2001 இல் யுனெஸ்கோ அங்கீகாரம் கிடைத்ததன் மூலம், கூடியாட்டம் சர்வதேச கவனத்தைப் பெற்றது. இந்த அங்கீகாரம் இந்தியாவிலும் உலக அளவிலும் இதன் நிலையை உயர்த்தி, இதன் பாதுகாப்பிற்கும் பங்களித்துள்ளது.

நிகழ்த்தும் முறை

இது பாரம்பரியமாக கூத்தம்பலம் என்று அழைக்கப்படும் கோவில் நாடக அரங்குகளிலேயே நிகழ்த்தப்பட்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை, சாக்கியர் மற்றும் நம்பியார் சமூகத்தினர் மட்டுமே இதை கோவிலுக்குள் நிகழ்த்தினர். இது நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதிகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுகிறது. கூடியாட்டமும் சாக்கியார் கூத்தும் சங்க இலக்கியம் மற்றும் பல்லவர், பாண்டியர், சேரர், சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'கூத்து' என்ற பண்டைய வடிவத்திலிருந்து தோன்றியவை. மொழி: நாடகம் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் (பழைய பேச்சு வழக்கு) மற்றும் மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. கலைஞர்கள்: சாக்கியர்கள் (ஆண்கள்) முதன்மை வேடங்களிலும், நஷ்ஷ்யாரம்மைகள் (நம்பியார் சமூகப் பெண்கள்) பெண் வேடங்களிலும் நடிக்கின்றனர். இசைக்கருவிகள்: பின்னணி இசைக்கு முக்கியமாக மிழாவு மற்றும் இடக்கை பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நாடகத்தின் கட்டமைப்பு

கூடியாட்டம் பல இரவுகள் நீடிக்கும் விரிவான நிகழ்ச்சியாகும். இது மூன்று முக்கிய பகுதிகளைக் கொண்டது: ஒரு நடிகர் நடனத்துடன் ஒரு கவிதையை (செய்யுளை) அறிமுகப்படுத்துவது. நடிகர் அபிநயம் (முக பாவனைகள்) மூலம் நாடகத்தின் முக்கியக் கதாபாத்திரத்தின் மனநிலையையும், கதையின் பூர்வ கால நிகழ்வுகளையும் நினைவுபடுத்துவது. இதுவே நாடகத்தின் இறுதிப் பகுதியாகும். இதில் பல கதாபாத்திரங்கள் மேடையில் தோன்றி நடிக்கின்றனர். விதுஷகன் (கோமாளி) என்ற பாத்திரம், கதையின் பின்னணிக் குறிப்புகளை எளிய மலையாளத்தில் விவரித்து,

சவால்கள்

சமீப காலம் வரை, போதுமான பார்வையாளர்கள் இல்லாததால், இந்தக் கலை கிட்டத்தட்ட அழிவின் விளிம்பில் இருந்தது. இதற்குக் காரணம், கூடியாட்டம் சமூகத்தின் உயர் வகுப்பினருக்குள்ளேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது, மேலும் கோவில் வளாகங்களுக்குள்ளேயே மட்டுமே நிகழ்த்தப்பட்டது. தவிர, கமகளி மற்றும் துள்ளல் போன்ற பிற நடன வடிவங்களின் எழுச்சியும் கூடியாட்டத்தின் வீழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

முடிவுரை

கூடியாட்டம் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக அதன் தனித்துவமான அழகியல் அடிப்படையில் நிலைத்திருந்து, மிக நீண்ட காலம் நீடித்த சமஸ்கிருத நாடக வடிவமாகத் திகழ்கிறது. இன்று, கூடியாட்டம் ஒரு பான்-இந்திய நாடக மரபாக (pan-Indian dramatic tradition) உருவெடுத்துள்ளது. தற்போது, உள்ளூர் ஆர்வத்தை விட இந்த நிகழ்த்துக் கலையின் மீதான சர்வதேச ஆர்வம் அதிகமாக இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. பழைய நாடகங்கள் புத்துயிர் பெறுவதுடன், புதிய நடன அமைப்புகள் (choreographies) மற்றும் இருக்கும் நாடகங்களை மீண்டும் விளக்குவதற்கு நிதி உதவி வழங்கப்படுகிறது. உலகப் புகழ்பெற்ற கலைஞர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கூடியாட்டம் குறித்து விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. தற்போதைய தலைமுறை கலைஞர்களுக்கு, கேரள அரசு கலாச்சாரத் துறை, சங்கீத நாடக அகாடமி (SNA), யுனெஸ்கோ மற்றும் ஜப்பானின் நிதி அறக்கட்டளைகள் (Japan's Funds-in-Trust) ஆகியவை நிதி உதவிகளை வழங்கி வருகின்றன. இந்தக் கலையின் பாதையில் உள்ள தடைகள் அனைத்தும் அகற்றப்பட்டால், கேரளாவின் இந்த நிகழ்த்துக் கலையின் எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கும். கூடியாட்டமானது இந்தியாவின் அருவமான கலாச்சாரப் பாரம்பரியமாக தொடர்ந்து செழித்து வளரும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

1. அடிப்படை மற்றும் வரலாறு

பொருள்: மலையாளத்தில் "சேர்ந்து நடித்தல்" என்று பொருள்.

பழமை: ஏறக்குறைய 2,000 ஆண்டுகள் பழமையான இது, பண்டைய சமஸ்கிருத நாடகக் கலை மற்றும் சங்க கால 'கூத்து' மரபின் கூறுகளின் கலவையாகும்.

தனித்துவம்: பழங்காலச் சமஸ்கிருத நாடகத்தைப் பயன்படுத்தும் ஒரே எஞ்சியிருக்கும் கலை வடிவம் இதுவே.

அங்கீகாரம்: யுனெஸ்கோ இதை 'மனிதகுலத்தின் வாய்வு' மற்றும் அருவமான பாரம்பரியத்தின் தலைசிறந்த படைப்பு' என அறிவித்துள்ளது.

வரலாற்று ஆதாரம்: சங்க இலக்கியம் மற்றும் பல்லவர், சோழர், சேரர் காலத்திய கல்வெட்டுகளில் இதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. 'ஆரியம்' என்று கல்வெட்டுகளில் இது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. அமைப்பு மற்றும் சீர்திருத்தங்கள்

வேதி: பாரம்பரியமாக கூத்தம்பலம் எனப்படும் கோவில் நாடக அரங்குகளில் மட்டுமே நிகழ்த்தப்பட்டது. சீர்திருத்தம்: சேரமான் பெருமாள் மன்னர் குலசேகர வர்மா இதைச் சீரமைத்தார். இவர் விதுஷகனுக்கு (கோமாளி) மலையாள மொழியை அறிமுகப்படுத்தினார்.

பிரபல நாடகங்கள்: குலசேகர வர்மாவின் நாடகங்கள், சக்திபத்ரரின் 'ஆச்சார்யகுடாமணி', பாசகரின் நாடகங்கள் இன்றும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

நடிகர்கள்: சாக்கியர்கள் (ஆண்கள்) ஆண் வேடங்களிலும், நஞ்ஞயாரம்மைகள் (நம்பியார் சமூகப் பெண்கள்) பெண் வேடங்களிலும் நடிக்கின்றனர்.

இசை: முக்கியமாக மிழாவு (நம்பியார் சமூகத்தினர் வாசிப்பது), இடக்கை, குழித்தாளம் ஆகியவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

நடிப்பு: நேத்ராபினயம் (கண் வெளிப்பாடு), ஹஸ்தாபினயம் (சைகைகள்) ஆகியவை இதில் முக்கியம்.

நாடகத்தின் ஒரு பகுதி பல நாட்கள் நீடிக்கலாம்.

பகுதிகள்: நாடகம் புறப்பாடு, நிர்வாஹணம், கூடியாட்டம் என மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டது.

3. வீழ்ச்சி மற்றும் மறுமலர்ச்சி

வீழ்ச்சி: கோவிலுக்குள்ளேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாலும், கதகளி போன்ற பிற கலைகளின் எழுச்சியாலும் கூடியாட்டம் அழிவின் விளிம்பை அடைந்தது.

மறுமலர்ச்சியின் முன்னோடிகள்:

குரு மணி மாதவ சாக்கியார் 1955-இல் முதன்முறையாகக் கோவிலுக்கு வெளியே நிகழ்த்தினார்.

கலாமண்டலம் கிரிஜா முதல் நாங்கியர் அல்லாத மாணவியாக சாதித் தடையை உடைத்தார்.

மார்கி சதி, உஷா நாங்கியார் போன்றோர் பெண் கதாபாத்திரங்களை முதன்மைப்படுத்தி மீட்டுருவாக்கம் செய்தனர்.

தற்போதைய நிலை: உள்ளூர் ஆர்வத்தை விட சர்வதேச ஆர்வம் அதிகரித்துள்ளது. யுனெஸ்கோ, சங்கீத நாடக அகாடமி போன்ற அமைப்புகளின் நிதியுதவியுடன் இந்தக் கலை இந்தியாவின் அருவமானப் பாரம்பரியமாக செழித்து வளர்கிறது.

References

1. Balakrishnan, S. P., 2005, Kathakali – A Practitioner’s Perspective Calicut, Poorna Publications.
2. Devi, J., 2004, Kerala Composers and their Contributions to Classical and Non-Classical Music (Unpublished Thesis), University of Kerala, Faculty of Fine Arts.
3. Gopalakrishnan, K. K., 2016, Kathakali Dance-Theatre: A Visual Narrative of Sacred Indian Mime New Delhi: Niyogi Books.
4. Gopalakrishnan, S., 2011, Kutiyattam – The Heritage Theatre of India , New Delhi, Niyogi Books
5. Jones, I. R. (Ed.), 1984, The Wondrous Crest-Jewel in Performance , Delhi: Oxford University Press.
6. Lal, A. (Ed.), 2009, Theatres of India: A Concise Companion, New Delhi: Oxford University Press,
7. Madhavan, A., 2010, Kudiyaattam Theatre and the Actor’s Consciousness, Amsterdam and New York:, Rodop.i
8. Nair, D. A.. 1979. Kudiyaattam:. Fantasy and Poetry in Dance Marg, 32(2), pp. 66–67.
9. Pani, J.,1986, World of Other Faces: Indian Masks New Delhi: Publications Division.
10. Prabhat, B., 2011, A Comparative Study of the Contemporary Actors Training Process in NOH and Kutiyattam (PhD thesis), University of Hyderabad, Department of Theatre Arts.
11. Rajagopalan, L. S., 1997, Women’s Role in Kudiyaattam, Chennai: The Kuppuswami Sastri Research Institute.
12. Srinivasan, S., 2012, Masked Identities: Safeguarding India’s Intangible Cultural Heritage, Mumbai: Observer Research Foundation.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).